

KAN BİR TÜRLÜ TEMİZLENMİYORDU.

Ellerimin üzerinden kıpkızıl bir nehir gibi akıyor; bileklerimizdeki morluklardan ve parmak eklemlerimde kabuk tutmuş yaralardan kıvrılarak aşağı süzülüyordu. Musluktan gelen ve aynayı buğulandıracak kadar sıcak olan su, aslında kanı önce açık pembeye sonra da şeffaf bir renge çevirmeliydi ama bir türlü... Kan bir türlü durmuyordu. Tenimin üzerindeki kurumuş lekeler tazelenip paslı kahverengi tonundan mide bulandırıcı koyu bir kırmızıya dönüyor; gider tüm o sıvıyı tüketmeye uğraşıp dururken kanın yılan gibi kıvrımları lavabonun üzerinde ilerliyordu.

Daracık odanın karanlığı beni sinsice ele geçirirken görüş açımı bulanıklaştırıyordu. Bakışlarımı, porselen lavaboya çay taneleri gibi takılıp kalmış kuru kan lekelerine sabitledim.

Acele et, diye buyurdum kendi kendime. Aramayı yapmalısın. Telefona ulaşman gerek.

O anda dizlerimin bağı çözüldü ve dünya aniden altüst

oldu. Onu duvara sabitleyen silikonun, ağırlığım yüzünden uyarmak istercesine gürültüyle parçalandığı lavabonun pürüzsüz kenarına yarı eğilmiş yarı düşmüş bir hâlde tutundum.

Acele et, acele et, acele...

Bluzumun, kuruyan kanımla vücuduma yapışan yerlerini teker teker çekerken bir yandan da boğazımda yükselen kusmuğun içinde boğulmamak için uğraşıyordum.

Duvarın içindeki borular sarsıldı. Çınlamalar, son bir patlama sesi lavabonun içine sert bir titreşim yollayana dek giderek hızlanıp arttı.

Lanet olsun! Kalan son sıcak suyu saklayacak bir kap bulma ümidiyle tezgâhın etrafını yokladım.

“Hayır, hayır, hayır! Hadi ama!”

Şu zamanlayıcılar... Odadaki sıcak su kullanımını ölçen şu aptal zamanlayıcılar, boş yere tek bir damla harcamaya bile izin vermezdi. Ama benim buna ihtiyacım vardı. Yalnızca bir defa olsun, kuralları benim için esnetmelerine ihtiyacım vardı. Kan; dilimi, dişlerimi ve tüm boğazımı kaplıyordu. O metalik tat her bir yutkunmayla daha da derinlere iniyordu. Temizlenmek zorundaydım.

Borulardan son bir kez yükselen boğuk bir sesle birlikte su da iyiden iyiye inceldi. Motelin çokça yıkanmaktan iyice sertleşmiş el havlusunu aldım ve kalan suyu emmesi için musluğun altına dayadım. Sızlayan çenemi kenetleyip kalçamla lavabodan destek alarak sarsak bir şekilde öne doğru uzandım ve aynadaki buğuyu sildikten sonra nemli havluyu alt dudaklarımdaki açılıp şişmiş yara kabuğunu temizlemek için kullandım.

En hafif baskıyla bile acıyan kırık tırnaklarımın içleri toprak ve kanla doluydu. Bakışlarım, soyulmuş ojelerin altından görünen hilal şeklindeki bordo lekelerle takıldı. Gözlerimi başka yöne çeviremiyordum.

Ta ki lavaboya bir tokat gibi düşen ıslak saç tomarına dek.

Ucuz floresan lambası armatürü titreyerek tehlikeli bir şekilde parıl parıl ışımaya başladı. Kafatasımın içinde hapşolmuş statik elektriği besliyordu. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Bu, küçük ve tırtıklı bir deri parçasıydı. Islak porselenin üzerinde kıvrım kıvrım duran saç tellerinin şekli.

Ne uzunlardı ne de siyah.

Sarı ve kısalardı.

Benim değıllerdı.

Ağzımı açtım ama hıçkırığım ve hatta çığılığım boğazımda düğümlendi. Ben kanıtı, vahşeti yıkamak için tüm muslukları deli gibi açıp kaparken bedenim de şiddetle sarsılıyordu.

“Aman Tanrım, aman Tanrım...”

Islak havluyu boş lavaboya fırlattım ve tuvalete doğru döndüğüm sırada dizlerimin üzerine yığıldım. Midem bulanıyordu ama kusamadım. Günlerdir bir şey yememiştim.

Soğuk fayansın üzerinde bacaklarımı altına alırken titrek ellerimi yapış yapış düğümlerle dolu saçlarıma doğru uzattım.

İşe yaramıyordu. Benim ihtiyacım olan... Yerden güçlüğüle kalktım ve lavaboda bıraktığım havluya uzandım. Banyo etrafımda dönüp dururken saçlarımı okşadım.

Gözlerimi kapadım ama görebildiğim tek şey başka bir

yer, yanan başka bir ışık ve ısı dalgasıydı. Elimi kaldırıp son bir destek olarak kullandığım boş havlu askısına tutundum.

İnce metale dokunduğum anda keskin bir elektrik dalgası, tüylerimi diken diken ederek kolumdan geçti. Ensieme ulaştığı sırada, kafatasımın kökünde çoktan büyük bir güç toplanmıştı bile. Kapalı göz kapaklarımın ardından banyonun ışığının yeniden titrediğini gördüğümde artık bırakmam gerektiğini anladım.

Ama bırakmadım.

Zihnimdeki gümüş ipliğe tutunup onu tüm sinirlerim boyunca, bedenimdeki binlerce ışıllı patikadan geçirdim. Bir alev merkezi gibi görünen mavi beyaz sıcaklık zihnimdeki tüm karanlık düşünceleri yakıp geçti. İçimden durdurulamaz bir şimşek gibi geçen bu tanıdık hisse tutundum. Duvarların içindeki kablolar da durumu tasdik eder gibi vızıldıyordu.

Bunu kontrol edebilirim, diye düşündüm. Her ne olmuş olursa olsun bunu yapan ben değilim.

İçin için yanan alçı panelin kokusu beni sonunda demir çubuğu bırakmaya zorladı. Elimi soluk, çiçek desenli duvar kâğıdındaki yanık izlerine bastırıp kablolardaki enerjiyi çektim ve yalıtım malzemesini yanmadan evvel soğutmayı başardım. Televizyonun belli belirsiz gürültüsü birden kesilip yalnızca birkaç saniye sonra yeniden başladı.

Bunu kontrol edebilirim. O anın öncesinde ne korkmuşum ne öfkelenmişim. Kontrolümü de kaybetmemiştim.

Benim suçum değildi.

“Suzume?”

Roman'ı tanıdığım kısacık birkaç günde, o sessiz sakin ses

tonu ancak birkaç kez ve yalnızca öfkelendiğinde, endişelendiğinde ya da birini uyarmak istediğinde değişmişti. Ne var ki şu an sesinde hiç tanımadığım bir hâl vardı. Sanki ilk kez adım korkunun şekillendirmesine izin veriyor gibiydi.

“Bunu görmelisin,” diye seslendi. “Hemen.”

Dağılmış bluzumu çıkarıp çöp kovasına attım ve havluyu da aynı yere fırlatmadan önce yüzümü son defa sildim.

Atletim sağlam ve temiz olmasına rağmen beni motelin penceresine iştirilmiş havalandırmanın nemli soğuşundan korumuyordu. Ayakkabımın kırık topukları üzerinde sendeleyerek yürürken eteğimin arka kısmındaki yırtığın her bir adımda biraz daha açıldığının farkındaydım. Kıyafetlerimizi seyahate daha uygun olanlarla değiştirmek için yeterli zamanımız yoktu. Hem... Hissettiğim kadar harap görünmek bir bakıma gayet uygun geliyordu.

“Ne oldu?” diye hırıldadım.

Roman, alnına düşen koyu renk saçlarıyla televizyonun hemen önünde dikilmiş duruyordu. Her zamanki pozunu takınmıştı. Yumruk yaptığı elini ağzına dayamış, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmıştı. Aslında onu orada, bir plan üzerinde dikkatlice düşünürken görmek rahatlatıcıydı. Tüm bu karmaşa içinde en azından değişmeyen bir şey vardı.

Cevap vermedi. Sorumu ne o yanıtladı ne de yatağı üzerinden televizyon ekranına bakmakta olan Priyanka. Bir yastığın kılıfını çıkarmış, sol gözü üzerindeki kesikten akan kanı durdurmak için yüzüne bastırıyordu. Sarı, ipek elbisesinin kolları parçalanmış; kumaşı ter, kan ve muhtemelen benzin olan bir sıvıyla sırlıklam olmuştu. El bileğinde bir yıldız dövmesi koyu teninde kolaylıkla seçiliyordu. Önündeki tit-

rek televizyon ekranına gözlerini dikip bakarken boştaki eli de çaldığı tüfeği doldurmak için çabalıyordu.

Kafasıyla ekranı işaret ederken, "Sadece... izle," dedi Roman.

Sunucu orta yaşlı, beyaz bir kadındı. Oldukça endişeli hâli ile çelişen, parlak, pembe renk bir elbise giyiyordu. 'Soruşturmacılar olayın görüntülerini incelerken yedi kişinin ölümünden sorumlu olan Psi için aramalar hâlen devam etmekte. Kurbanların kimlikleriye yavaş yavaş tespit ediliyor...'

Kurbanlar.

Elektrik yeniden kulağında uğuldamaya başladı. Roman'ın tepkimi görmek için göz ucuyla bana baktığını fark ettim. Ekrandaki görüntü hızlanan nabzımla birlikte gidip gelmeye başladığında dahi, buz mavisi bakışlarında en ufak bir tereddüt yoktu.

Kendi yüzüm ekrandan bana doğru bakıyordu.

Hayır... Hayır. Bu doğru değildi. Ekranın altından akan yazılar, durmaksızın gösterdikleri görüntülerdeki kameranın açısı... Hiçbiri doğru değildi.

Yedi insanın ölümü.

"Kullan at bir telefona ihtiyacım var," dedim güçlkle.

Bunu ben yapmıştım.

"Hangi telefonda bahsediyorsun?" diye sordu Priyanka.
"Kullandığının şarjı bitti--"

Bunun için zamanım yoktu. "Müdürün odasında bulduğun ve ne tesadüftür ki bize anlatmayı unuttuğun telefondan bahsediyorum."